

Consol Vidal Riera, poesia i desert

Consol Vidal, la poeta del desert, és una dona que no passa desapercibuda. Menuda, gairebé sempre porta barret i una vestimenta folgada i llarga que, en certa manera, l'agermana amb la gent del desert. Vidal és capaç d'organitzar una gran varietat d'iniciatives, des de recitals de poesia fins a portar a Girona uns pastors tunisencs.

Text > **DOLORS REIG**

Fotos > **PERE DURAN**

L'afició de Consol Vidal Riera (Girona, 1953) per la poesia li ve de petita, quan tenia problemes amb la parla. Una manera d'alliberar-se del jou de la dicció era posar els seus sentiments damunt d'un paper. El fet de viure en un entorn rural (Crespià) va afavorir que tingués contacte amb la natura. «Recordo», diu, «que em perdia pels boscos, abraçant els arbres i parlant-hi. Encara ho faig. I és que en el fons soc una solitària».

A poc a poc, però, va anar deixant aquells primers poemes que ara lamenta no haver guardat. La prosa es va anar imposant en la seva vida. La família i la feina no li deixaven gaire temps per a la poesia. Fins que en un curs de formació va haver d'escriure un poema com a deure. Era el 1994 i va dedicar uns versos a la seva padrina. Quelcom se li degué despertar a dins, perquè dos anys després va participar en el primer Festival de Poesia de la Casa de Cultura, amb

>> Consol Vidal Riera davant de l'església parroquial de Santa Eulàlia, de Crespià.

Els recitals que organitzo són oberts a totes les cultures. «La unió a través de la poesia», aquest és el meu lema.

Antoni Puigverd al capdavant. Va quedar seleccionada i li van publicar el poema a *Singulars d'un plural*. Allò va ser un estímul per a la seva producció posterior.

I es va animar tant que l'estiu de 1997 va organitzar un primer recital de poesia a Crespià. Va comptar amb el suport de l'Ajuntament i va aplegar més de trenta artistes entre poetes i músics, que anaven desgranant les seves obres un rere l'altre, cadascú en la seva llengua i amb el seu estil, a l'interior de l'església. D'aquella trobada va sortir el llibre *Poemes per un crepuscle*. Els recitals van agafar moviment. De l'interior de l'església van passar a les passejades pel poble, amb parades per poder fruit de la paraula i la música en els bonics racons de la vila del Pla de l'Estany.

Consol Vidal és un esperit inquiet i ha anat més enllà del seu poble. Ha organitzat recitals al castell de Falgons, al mas Teixidor de Crespià, al castell de Bardera de Galliners, i a Girona: la Nit de la Poesia Eròtica de Can Ninetes o un memorable Mosaic Poètic a Sant Domènec, per citar-ne alguns. «Els recitals que organitzo són oberts a totes les cultures. La unió a través de la poesia, aquest és el meu lema», diu.

La poeta del desert també participa en activitats organitzades per altri, com per exemple, les de la Fundació Rodríguez Amat de les Olives, la Nit de Poetes o el Plantem la Pau d'Amics de la UNESCO de Girona. Han estat dues dècades llargues d'activitat frenètica que li han servit per confeigir un currículum vital ben atapeït.

El desert entra en la vida de Consol Vidal el 2004. Va ser llavors que, gràcies a una amiga, va anar a conèixer el desert de Tunísia. «Així vaig començar a ser viatgera, no turista», ens explica. «Allà al desert de Douz vaig trobar una família amb la qual encara avui dia tinc contacte. El desert és un lloc on et trobes a tu mateixa, és màgia, és medicina natural. La seva immensitat té un poder enigmàtic.» De llavors ençà hi ha anat vint-i-una vegades. «És com tornar a casa», confessa. I després de Douz va anar al Marroc, al desert de Merzouga, que fa frontera amb Algèria, i a la vall del Dadès. Això la va dur a viure uns dies a l'Atlas. «Una gran experiència», afirma. I després va anar als deserts d'Egipte, de Síria i Jordània, però allà, confessa, «vaig ser turista, i és molt diferent, perquè no tens les vivències ni els contactes humans que tens com a viatgera».

De la relació amb la gent del desert va aprendre a ser més solidària. «Amb poca cosa en tenen prou per viure. Són persones molt hospitalàries. Quan soc amb ells sento més vives les meves arrels. Recordo quan vivia a la masia amb els pares, també eren així, la porta sempre era oberta per a tothom.» Potser per aquesta raó també la trobem com a col·laboradora de l'*Agenda Llatinoamericana* i en els *50 Poetes de la Terra* per a Proactiva Open Arms.

>> Consol Vidal en un carrer de Crespià.

El desert és un lloc on et trobes a tu mateixa, és màgia, és medicina natural. La seva immensitat té un poder enigmàtic.

El nexa entre poesia i desert queda palès en dos llibres editats individualment per la poeta: *Desert: pell i desig* (2005), en català i àrab, i *Desert de llum* (2009), en català, àrab, espanyol i francès, presentats a la Casa de Cultura de Douz i a la Casa de la Poesia de Tunis; en les invitacions rebudes i acceptades com a poeta del desert per anar a Sbeitla i a Xauen i en la seva tasca d'aconseguir dur fins a casa nostra poetes com Nouredine Bettaieb i l'activista cultural Adnen Helali, responsable de la Festa dels Pastors de Semmama. I també en el reconeixement rebut per l'associació Ibn Rochd.

La pausa imposada pel coronavirus li ha servit per fer balanç de la seva tasca poètica i filantròpica. La valoració que en fa és molt positiva, perquè ha conegut «gent molt maca d'arreu del món». Consol Vidal Riera torna a viure a Crespià, «lluny del brogit mundà». Frenada per la pandèmia, però sense perdre el contacte a través de la tecnologia amb les amistats, amb els que com ella estimen la poesia, amb gent d'aquí i amb la seva família del desert. Segons ella, «ens adaptem als canvis que la vida ens posa en el camí. El més important és seguir bategant». Ella ho fa. Amb una formació autodidàctica, s'ha anat adaptant als canvis, sense aturar-se davant les dificultats, i bategant poesia constantment.